

Handwritten text, possibly a title or name, in a cursive script. The text is faint and difficult to decipher, but appears to be written in a single line across the upper middle of the cover.

Handwritten text, possibly a subtitle or author's name, in a cursive script. The text is faint and difficult to decipher, appearing in a second line below the first.

Viljinn;

Orðl hans á þessum.

<u>Boeir.</u>	<u>Kom. For.</u>	
1. Kirkurpi	<u>mans.</u>	11.
2. Vöposturum		
3. Vöpost. koti	12	13
4. Solheimum	13	14.
5. Hlidasta.	14	15
6. Hella.	15	16
7. Vöuvöllum	17.	18
8. Vikur koti	18	19
9. Hlidabed.	19	20
10. Hrólfst.	20	21

Jon

Beir.	Nom	För.
11. Vöglum	21	22
12. Þorleifsst.	22	23
13. Þoru-Þrum	23	24
14. Þrekkuboti	24	25
15. Þlimi-Þrag.	25	27
16. Þöstu-Grund.		
17. Þkinþífu.		

Lejórid svo vel og
greiðid fyrir gjörgegi
Þessins.

B. M.

Viljinn.

Lestrarfél. bl. í Miklabejarsókn.

I. áv. | 11. mars 1899. | 11. bladd.

"Viljinn", sem gestur

og
þeir mennska

og fleira.

Lestrarfélagsbladið, "Viljinn", er
kærkomin gestur í húsum
okkar; þá, sammanlegu en hann
það og kærkominari enn mang-
un annan gestur. Þeir venju-
legu gestur hafa heldur ekki
nema eina tungu, ég á við
þá tungu, sem skapavinnu
hefur gefid þeim. En þegar
við lesum "Viljinn", þá sjá-

um við og heyrum, að þar tala
margan tungu, þeir mörg mál.
Efni eru þar í hreyfingu og
mörg af þeim gefa oss bend-
ingar um það sem ábátavart
er. Þy skal til nefna grein
hr. Péturs Þjarnarsonar í 4 töl-
u. "Viljans", hvar hann talar um
fjárhirðingur; líkur hermi með
mörgum góðum og áhrökjan-
legum orðum. Þeir mættu mun
það allt af vidda eiga sér stað
að litil og ef til vill engin
nákvæmni er breiðud við
hirðingur á kúrn og sandfær.
Það munu sumir etla það orög
að létta skepnuna hafa negi-
legt fæður, — en það er ekki
tilfellið. Þá er það fyrsta skil-
yrdið fyrir velliðun, skepna, að

þær hafi negilegt fæður. Annad
skilyrdið er gúð kúrnist og gúð
hirðing. Og þriðja skilyrdið er ná-
kvæmni; það er einmitt kúrn,
sem ég legg mesta áherslu á, að
þjarnmenn ekki vandraki. Það
er einmitt kúrn, sem spænu fæð-
id. Hven á heimilinu er kúrn-
bánda einum jafn-þærfer, sem
gáður fjármáðun? Eftir verra gáður
fjármáðun, en það, að eyða sem
minnsta af fæðvinnu, en hafa
þá skepnuna í góðu standi;
það er sammantlega gúð fjár-
mennska, þeir þar er í fálgin
nákvæmni. — Ekki hefur reynt
og reynt einlegt betur og betur
að það siginlega verra aðal-
skilyrdið fyrir gúðni fjármáðun
að reyna að leggja sig sem

best eftir edli skepnunum, eftir
því því getur madurinn betur
fundid, hvað við hana á.

Í sambandi við gjáða fjár-
mennsku, ætlu menn að vera
sambúga í því að besta fjár-
kyn sitt; skipta um húta, þau
til madur en búinn að fá féð
svo hraust, sem kortur en á,
eftir því vanda þreifin. Ekki
vil ég að menn brúki sömu
hútanu lengur enn þu vetur,
í því þu féð að vanda af skilt,
og það einu en feillsamma, að því
skildara sem féð en, eftir því
vandan það hvilla samana.

Fransfara félagid í Skrudu-
hveppi, hafði fjárskadur þu
á vetri; var þá skadað og veigt-
að fé félagsmanna, 3 kindur

af hverri sort, og svo tekið með-
altal af þyngdinni. Við þenna
staupa var ég ásamt öðrum manni
í nokkrum hluta hveppisins,
svo mér en skilid þunnugt
um þann hvedilega missionun
sem getur verid á fjárhindingu
og fjárbragdi manna; — ég vil
ekki setja þann hér á þessum.

Þessu hafði ég þessu því, að
eftir að þarid var að skada og veigt
fé manna, hafði það tekið nokkrum
um framförum. Ég mæli því ein-
dregid með fjárskadun á vetrinum;
fjáreigendur vanda betur fjár-
kyn sitt og fjármadurinn betur
fjármennskuna.

Hér en ég algjörlega skammur
fjármennsku og fjárkyni manna,
og með þessu á skepnunum þessu höfud,

vil þú ekki dema náningum,
en vana, að hann sjái það síðferd-
islega skylulu og fjörmunalega
hagsmunum að fara sem best
með blessaðan skepnunum.

S. Jónsson.

Spurning.

Þaða ráð eru til þess, að hegt
sé að vita svo í "Viljann", að
enginn finni að þú?

Spurull.

Swar.

Éina ráðid er, að vita svo í
"Viljann", að öllum líki, að
hata og hrása öllu lifandi
og dauðu í kringum manna,
og segja já og amen við öllu
sem aðrir vita.

Geiri.

Ráðlegging.

Til þess að koma þeningum
á meiri breiðingum, er það sem
Haukur í Horni kemur fram með
í v. H. "Viljann".

Jú get ekki betur sjá, en þú
þeningar sem almennungur hefir
í höndum þínu á hvíldarlausu forða
lagi, þú þó menn komist yfir
notkras þróus stökurimum, þú
eru þó óþaga rættar úti búkan
apkur. Það virðist þú ekki hín
minnsta ástæða til að álita þó
seo hageparos, að þú þó sjá þér
þó þú að leyta upp rás, til að koma
þú á empá meiri og hardari forð
úr höndum þíni. Það hefir vist
mörgum þótt mikil varid í að þú
öggjandi rás til þess að geta gjört

þær stóðugri í vinstinni eru þær
eru nú á dögum hjá almennu.
Eg efast um að það heppi
göðar aflindings af fátæku menn-
irnir gerdu aldrei vite fyrir efndu
mennina, nema að fá peningaborgun út
í höndi þu es vissum að þús þengju
að líra huna margan daginn
vinnulausis, í stöðum þús það sem
þús fá margan dag vinnu með þú miki
að taka borgun þús í ymsu sem þús
þurfa með, og þús ríku eiga með að taka
af hendi, og apt sem það er látið
riflega úti. Sem miklu síður gæði af
allk öðri borgi í peningum. Það er
líka að gætandi á fátæki mannum
þarf idulga að vera uppá hjálpu
efnamannsrins kominn, og þá es
auðgjet að ham þengi hana ekki
með öðru máti en ham borgali í

peningum, og það gæti orðið alláþingi-
legt fyrir ham. Hinis efndu menn
eru líka opt svo illa stadelis með
peninga að þús eiga þá alls ekki
bil, gita þúsvegna ekki borgi með
þim vinnuna einmitt þús þús
kamske þurfa helst að láta fram-
komma hana. Mitt alit es þú
að svara lögut bryting gæti opt og
þidum orðatrad verkfall, bil stó-
skada fyrir bata. Stridandi að gæta
þess, hve peningættlan es almenn.

Allt önnu máli að gegna, ef efna-
mennirnir hefdu nóga peninga og
hjeldu þim föstum hjá sjú, þá vör-
þetta snjallroði hjá hinum hvirraða
höfundu og myndu hafa mikla þidung
og eskilyan arangur. Sem hetur þu þurfa
þestir fátættlingar að kvarta yfir, - og
gæta það heldur ekki, - að þús fái ekki.

Áttas í dómum dómum eru hin mesta
lúðmáli á hundraða manna, ekki búið
þeir þar, á þar er allt sel, heldur
hitt á þar er úns og eitthvað lúðmáli
og óalúðmáli fylgi þeim dómum sem eru
fátækas af gestrisni og grúðasemi. Þetta
geta þeir best borið um sem hafa þar
vita um landið, og mig þurfa á þeir af
þeir verða mig ekki samdama. Mjög dít
er ekki í hús á efast um, flestis vilja
heldur bjósa sjá á leið þeirra leggja
um hjá gestrisna fólkinu þegar þeir
þurfa á ferðast, og þar jafnvel þeir,
sem vilja koma grúðasölu á hjá sjá,
en þy skal minna þá á nokkum og þar
er þetta: „tútt hvar þeir vilja á minn-
innis gjöri yður þar úr þeir líka þeim
á gjöra.“ Þessi orð hafa gjöldi spinn-
lega og alstados, og ef þeirra vör gett
náðmas um vita á sjá stað þá vör

störri, fleiri sáðkins blettis á lips leið
vörri en eru.

Þy veit vel á þar er oft og þíðum
ekki gúðskaverk á láta úti vöringas
vör minn af mestu þejum, erindasinna
vegna þurfa á þara þaja milli, og þar
ekki heft á verja, á mörgum kónum
er þannig eytt í áþarfa. En þar vör
vör lítt þegar kunnunginn kemur
á bjóða honum ekki inn upp á bolta
Þinnst ykkur þar ekki líka.

Marga ándýja stundina hufis mados
af þeir á skrafa vör gestinn á midan þann
líðar eftir á sudan komi upp á káttinum.
Og þegar vör vör gestinn, á hvar allkur þeir
þá þarjlykt á setja allkur inn og spjalla
vör fólkin. Margros skemmtilyros st
undar minnist þy þegar þy hefi vör
á sotra innihaldit úr myndavörya

framvildlum kaffibolla o. s. fr.

Lika álit þú á grúðasölu þú
ágett medal þil þess áður ándlytt
líf og þjálfskap en þess á míns dætti
í hug á það spretti af mataræsti heldur
einmitt af þvi, á þegar við komum
þvort þil annars þvort þvort á sambal
á lídast á hina og þessu sem gætur veid
naudsvallest og drögð menn saman.

En þú er mjög hvaldur um ef grúðasalan
kómist á; á þess yrðu þess sem býður
inn upp á sambal eingöngu; þú vilt
þess mig míns vðri það einögnlest, og ekki
á ykkur þinnist það ekki líka kórn
lúndur!

Litt á endingu. Ekki list míns vel
á á þess. Haukur ná þilgansi þinnu
í þvi; á grúðasalan vðri vatni á myllu
fátæklinganna þvi þú efast um á

þess sem vilja koma á grúðasölu þess
þess, vilja ganga inn á það á rjitta þess
þessa mannum annona þess það sem
þann selur. Það vðri líka enginn
ávinningur.

Eflaust þess vðri á þess. Haukur sá
opugann árangur af grúðasölu þess,
við það sem þann stórt þil, ef þú
kómist á. Fátæklingarnir hefðu vort
af þessu á mínu álit þvi þess þess
áttast á þessu ríð yfiss, þess þess
en á myora á þessu í þessu þessu
sem kalla hlífðarlausst yfiss þess
vðri, og þá er þú viss um á þess þess
vort á þessu mjög í þessu á grúða
sölu þess ef þú vðri lúndur kómast
upp á "hornið".

Þess þess á þess lúndur ekki ein
vðri á þessu í launadann í lúndur þess
yffinn.
Þess þess þess

Nýir Spásmáður.

Nýir spásmáður er upprásinn
medal var, sem spáir þeir, að
ef almenn greiddurala kemist
á, myndu, myndu þeirningu
þamant á meina fenderlag
mannu á milli, enn vni á
eir stad. Eý get þeir midum ekki
andud þinum heidradu höfundu
samsláma um þetta efni. Eý get
ekki silitu að þeir þeirningu
sem til enu þjá allflestaru, en
ekki á megru þreppingu. Eþ
þuorju er vider, kvættu um
skort á þeirningu? Eins eý
höf. segir í þuorju greinar sinn-
ar, líklegast af þeir, að þeir enu
á vögu orkulli þreppingu
eý þróunum enu eins eý

gætur, sem duclur að eins einu mátt,
en þuora afaldur af þeir þad en
eý þatt til af þeim þer á landi,
eý ef enginn vildi gjöna vnk
þeir ennan nema gegn þeringu
þuorju ut í hánd, en eý þrad-
en um að viderþeðid eý þe-
lagsskapum allur þeðningu
vorradi stáum vud þad, þeir
þad þer enginn þad sem þam
á ekki til, eý þeir þad eý ekki
nema þeringu. Oft þamun
þad þer að þeðki madunum
gjöna vnk þeris eþurumun-
um eý þer þad vel þuorju
þeir þad eý ekki þeringu þuor-
ju ut í hánd, eý oft þamun
þad þer að þeir þeðki en upp
á þjálp eþurumum þamun,
en þerun ekki þeringu til að

þanga þanna með, venni þá veltu að
efræði máðunnar neitandi þeim þáttum
um hjálpinna í hvert skipti sem þann
ekki hefði þessinga að þanga þanna með að
þá að þann gæfi þorum þanna enn þessu
eftur á máttu hvent viki þessu þessing-
um út í hönd af þorum. Þetta þann
það oft þessu að efræðin og velstæðis
menn síga ekki svo mikil sem þú
anna til í síga sínni, annað þann
væðun þá að vera að menn þá ekki
vikið gjört, ~~þá~~ þá þeim líggi svo að
sýja lífid á þú, eða að það yndi
silífur skulda veitningum á þessu
heimili, sem enginn hefði bestr í, og
ég er ekki viss um að þess þáttum
gæddu mitt á þú; það þann þessu
að gefa þessu enn þann vill og
vegna þess geta allir sett upp þessu
það sem þessu gjöra, áðrum til þessu,

þá það á ekki almennur síður, þitt en
í þessu og sjálf þessu ekki meining
þessu þessu, að hven á ekki þessu
að þessu efræðin og gjöra þann
um gjört þessu ekki veit, ef þann
sýnist svo. Þessu enn ekki gjört
áðrum gjört af þessu vilja, ettu ekki
að vera það veit, þú það en ekki gjört
veit að gefa nauðugur, þú það lítur
svo út, að þessu menn enn þann og
gefur, ef þessu enn veit til, gjöra það
í þessu til þessu að útræða sjálf þessu
í þessu í annara þessu, en
þessu ettu að þú að þú, að þá þessu
en veitinn og þú mikla bestr að vera
laus veit þann. — Þessu get þessu þessu
þessu þessu. enn það, að þann þessu
mat og þessu eða þessu í þessu og þessu
leikunum til þessu og ef þessu þessu
þessu. en veit þessu til ána, get
ég vel þessu að þann þá þessu að
þessu þann þessu þessu og þessu

mangum máltíðum þannig gefur
þó hann viti það ekki sjálfur.

Áftur á hinn boðgjafi er hvern
sem þiggur greiða af áðrum sjálfþráð-
um hvent hann þengum þessum sig ef
hann getur það, þó veitandinn setji
ekki upp þengum og mangur er
svo óþroskaður að þeir gjöra það
þengum ástæðurnar leyfa.

Ekki get ég veid á sömu skadum
og himn heidræði háf., að í þessum
ferðalög eigi sér stad í svo stórum
stýl að nauðsynf. sé þess vegna að
komu á almennri greiðunni, að
minnstu hanti veid ég ekki van
við það hvi um þess. Ekki
heldur þekki ég þann félagskap
sem byggður er á mataræði og
veitingum, sem háf. talur um;
er hitt veit ég vel að veitingar
eiga nátt sína á góðum félags-
skapum um hann ekki á þeim,

því góður félagskapur, veitingar
og gestrisni er ávallt samþan
og eiga nátt sína að velja til
hæfileikans og eignast mér við-
legant að lafa þessum öllu að vana
í fríði sína og það þessum veid.

Við skulum þessa hvern annan
sína og við háfum gjönt og gjöna
hvern áðrum allt það gott sem
við getum án þess að setja upp
þengum þessum það.

Það veit ég eftir einhver benti
á veid til þess, að hvarum
leiddu ögn þengum í boddum
um aukun þessum er þess
ni almennu gjöna, því mér
vindist í þessum að brjóta hæl-
ann um það hvaða veid sé
þessilegast til að flesta benti-
fær þessum þaðan.

Stefán Jónsson.

Swor til
broðrum,
Þorleifs og Stefáns.

Ykkur hefur sáttanlega fundist til um greinina mína um greidasálu máli í 8. bladi "Nýljans", þar sem þið leggjð báðir ið á djúpid til þess að andmála þenni. En það var það sem mér kom eigi á óvart, því greinin var aldrei uppháfl. Éll eftir mig og ég, í samn. líka sagt, ekki samdóma þenni í sumum cetríðum.

Og þessu þá hugaði ég að einhverjum mundu máli vanda þenni andvígir, eins og hefur komid á daginn. Því það eru svo sem ekki þið tveir, komu bræður! sem eru and-

vígir þessu greidasálu máli. Þeir eru margin. En mér þykir vent að þið hafið naumast skilið mig eða grein mína. Og þið blandid af mikil samann gæstnesni og greida þeim sem fylginn er í mat og drygki. Því gæstrími er ekki beint innifalinn í því. Þóru nær. Svá er andheyrð á greinum ykkur að þið hafið misskilið mig þar sem um þeningana er að ræða.

Og sagði þuorzi í grein minni að þenda lög væru í stórum stýl manna á milli, en það má eist heita svo á sumum stáðum. Og sagði þuorzi í grein minni að félagsþæpur byggidist á matarvíst. Og það stóndu þuorzi í grein minni að ég álitu að það sem mér hefur

þú ert orðinn hit þengari nú í sumi þú, miklu
hit þengari en í fyrstu. Þú ótta að það ágerist
ekki sé að þú megir hætta ferðalögum og
sestjast um kvót, þú það vori mjög lidilegt
og slæmt afskráast. Þú hefir flutt ritgerðir
um ýmislegt: Ísland, með ferð á skepinum
og ýmislegt fleira; líka hefir þú talað um
blensadas stúlkurnar og ritad aukka þrúsi þinn
og þafurjetti þinnna við Karlmenninga; það
líkar mig vel og ekki lidist mig að heyrna
það, það mundi líka þykja allátrúlegt
um mig, að þú hefði lidineli af slíkum, og þú
hef vist, að ekki hefði verið tekid trúanlegt
þú þú hefði forid að reyna að helja fólki
trú um það.

Það þinn þú strax þygar þú þygar
þú kvemfólksins að þú hefir margt góðs
að minnst og margt gott að þakka,
og þú hefir mig að segja að þú þygar

blidasta og besta sem þú hefir þakkað á
minni lífsliid, hefir þú þakkað í góðri og
gófugri kvemmanns sal, og þú alit að
kvemfólki yfir hófuð sjú ríkara af þinn
„þagra sama og góða“ en Karlmenningi.

Það er mjög undrunarvert hve mjög sum-
um Karlmenningum hefir þú að líta smáum
augum á stúlkurnar og alit sem þú gjöra
alveg eins og þú sjú langtum öðri verur
en þú, geti þú þygar ekki, og megi ekki
gjöra eins háar kröfur og þú, geti ekki
átt sömu réttindi og þú, og geti ekki
tekid þátt í minna sem nokkud er í þinn-
id, og hefir ekki ~~veri~~ lítt þú eins góða
og mikla háfilika eins og þú. Þetta
alit þú allsaman helberan misþéðning-
- svo þú geti ekki hótara nafn yfir þú-
og á engum rökum byggð.
Það er arcidantlegt og marganna að

kvemfólki hefir alveg eins góða og
mikla hefilska eins og karlmenn,
og það myndi óþaf koma fljótt og
gloggt í ljós ef lystir yrðu af þeim
ánauðar og undirgefnis fjötrarnir sem
þeir hafa borid og bera enn sjálfum þeim
þif kvalar og skada, karlmönnum
þif skammur og skada, og landinu þif
nidurdræps og skada.

Það er ekki von að vel gangi á
míðan kvemþjóðin er sem ánauðis
þrölar okkar karlmanna og óþer
verjum þeim með þeir valdi og afbeldi
að ná þeim rjettindum sem þeir eiga
með rjettu og Guð hefir gefid þeim.
Þorpeðrum vorum þótti lítils framson
af þeim mönnum sem þrölbörnis voru
enda voru þeir aptast úrmerktis, þá voru
aði drengskape og eld. elytilis reyndast

í þraut. Þoo lengi sem kvemfólki
hefir ekki í öllu jafnriðti við karl-
menn er það áþrjalst og þrölar, og það
er þessi áþagri arfur sem margar mæður
neyðast þif að láta börnum sínum upþis
eþt og vinda, en þeir hvar? Þeir gátu ekki
alid börnin sín upþi við amadenn það
sem þeir sjálfar höfðu lert og vanist,
gátu ekki lyft þeim á herra stig en þeir
stöðu á sjálfar. Það er óþer edlilegt að
börnin dröktu lítilskamm og aumengja
skapim með mæður mjóþrimmi og hann
verdi síðan samvaxim þeim og óaðskiljan
lyur þórnautur þeirra frá vöggunni
þif grafarimmar. Heimilis þeir barnid þef
ist upþi er vanalyza þyrsti og aþt ári
skolim sem það lérir i, þá er aptast
hlufþall mæðurimmar að vera kemarimmar;
en kemslar gætur ekki orðid god eda upþi

byggiley fyrir barnid ef móðirin er
nættindalítil, og áupplýstur og þrálka-
ur áumingi, ósjálfsdóttir onna og meka.

Summa byrjar það aftast, að gjöra mun
karlmörnum og kvenmörnum. Þegar þeir
er að kenna kráttkennum þá er það alltaf
við að áll áhorston er lögd á að kenna
Lrenngjarnum, þá hvernig einatt: "það er gott
fyrir þetta að lesa þetta mjög þinnst öm
máli að gefna með stelpurnar, þú held þér
hafi lítill gagn af því." Þetta áleit þú að
sji skadlyg hugvænshattur sem dregur sjálf-
stakistöngu og framvörðunanda stúlkunnar,
sem krúis þessu í barnslýni einföldni.

Enginn mætur neitar því að minnsta
kasti getur enginn neitar því að það sji
naðsynlegt að karlmenn auðgi anda sinn
að þrálkingu og lesdómi, en engu aður
áleit þú naðsynlegt að kvenfolk gjöri
það líka.

Í samlika sagt, er það ekki svo mikil
næ margt sem við karlmenn lesum eða
vitum allflestis, að það er óþykkt að
lata kvenfolk lesa það líka.

Lagt stöndum við flestis í menntun-
skolanum en þó stanela það, en þá
legra yfir höfud, og það þykki bara
sjálfsagt, já, alveg eins og það á að vera!!
Það þykki svo viðkunnulega sjálfsagt
að halda þeim í leyni fröppunni af
því þeir eru stúlkur í þessu.

Sumir karlmenn eru mjög gjarnir á
að breyða kvenfolkum um að það sji byjóm-
legt í sji og hugsi mest um kildur og
þrjá, sji alltaf að þvo sji og greidda
sji. Það getur verið að þetta eigi sji
inbrotstadas stad, en oft og einatt mis-
skilja karlmenn þeir og leggja alltaf á
versta vegg fyrir þeim.

Opt þegar þos brúka þrisnað og hrútleki
er það á lífid svo að þos sjú að halda á
þil þvís þilkunum, en þez vil ráða öllum
sem vilja að hímilid sitt sjú þögilygr
og laglyga útlitandi að studda þil þess
að þos sjú sem fast af stúlkum sem ekki
hugsa um að þvo af sjú óhrúmenlin eða
gríða á sjú hárid, heldur einmitt þinas
sem hugsa um að þrisa sjú sjálfas og í
kröngum síg, og gríða á sjú falliga
hárid, þá munu reynast eins þögilygr
í við hídinni og hafa eins gíð áhrif
á hímilislífid. Þveidarlýga er það stótt
lán þvís hvort hímili að eiga hrú-
latt og smekkvíðt kvemfólk. Þil þvón-
ustur, og það má fljótt sjú það þegar
madur kemur á hímilid hvort stúlkun
ar eru þrisnað eða sáðar. Þestírnir taktu
aldrei nokkurn tíma þil þess þú stúlkun

eða stúlkunna á þonum sem þvís koma
á sjú þvögin og grídd, en þvís rekka opt
angun í það og þvöktelast á þvís ef það
hafa ekki gíðt það, ástundum þvís sem
hafa gengid ájarþlyga fram í þvís, að
þvöga dás að þvím þvís hrúldstíð.

Þez vil láta kvemfólk hafa þvón-
rjetti við karlmenn í öllu undanþvón-
ingaslauð, og það er samþving, ^{ruð} að þvösjú
að hafa það. Þez veit að sumir segji:
"þvís er nú ekki svo bráð stvónsamt að þvís
gíður stjótlað." Þvít er það og alveg sátt,
en við stvolum fara eftir áðru sem alls ekki
stjótlast og það er sameistkon þvís sí
þvópandi rúdd innra þvís oss; þvís segir
að kvemfólk hafi sömu rjettindi þil
að rjóta góða lífsins, að öllu lífti eins
og karlmenn, og eigi ekki að standla á
lagro stvigi í núnur en þvís; þetta er

ekki

fölsk rödd, hún er spínleja ávandan
leg og áhött að fara eftir henni.

Nú segja eftirlitlínir umhverfis að kven-
fólk sjú ekki undirskad hjó á landi
og hafi frelsi og rjettindi eins og karlmen-
- þu hafi hýgt þínokkra segja það -

En það er í mörku sem það hefur ekki
nád jafnrettu enuþá, til dæmis: Hóada
áklæddis rjett hafa konur? Hafa konur
sömu rjettindi í fjármálum sem karl-
mennt? Hóada rjett hafa konur til
þess að taka embætti þó þær veru svo
londar að þær (e) getu það; og fleira
mætti tilnefna ef vilði vera séni
að rjettur þeirru er brottinn og brottinn.

Heldur lagluf sénihorn af þun' hól
jafnrjettis er mikil, er munurinn sem
er á fjáruppheld þeirri sem lögd er til
menntastofnana fyrir karlmennt og

menntastofnana fyrir kvenfólk, af
hinnu séniþera þjó; þar getur maður séni
ráðgátulaust hversu jafnt er stjétt milli
brottanna og systuranna þó þau séu börn
af sömu foreldri.

Það er nálga sömu hvar kvenfólkid
kemur fram, alstadar er það (e) það séniþera
um hlýdni og undirgefnu. Jafnvel í
kirtjunni fyrir altarinu er stjéttan
hatilga séniþera af prestinum um
ötatemarkaða undirgefnu, já, og það
á sjálfan húðarslaginn sem kallaður
er. Með minnis að ord þau er prestarinn
lú yfir brúðgöngunum hlýði söna:

"Konan sé manni sínum undir gefin í
álku" og svo framvegis. Ervitt hlýður
það að vera fyrir prestana að þessa að
tala annað eins og þetta, að þessa að
þyggja hinum lögdandi brúðstaf í öðru

eins og þess. Allíkið er að hýra ver-
ur þess sem þús ~~þús~~ framflytja
þess bændhónum af sínum eigin anda,
andlænum sem lifgas og ekki er laust
við að þessa eigin orð komi á bændum
notaður í bága við þessi ritningar orð,
og það er líka all von til þess. Jæ
er viss um að marger góður prestur þinn
er sátt til þess hve mjög þús verða
að binda sig við bóks þafinn í þessum
flögu, en það getur valdið hápan á
kjál og kalli ef þús brýta úr þess
sem þinn er þess þess og þess háfa
undirgengist.

Ekkerst get þú sjáð ómögulegt við
það, að kvemfólki taki embætti hjá
á landi, þó þú sjái og viti að marger
erur eridli þess. Jæ er alveg herra á
mínunum góða vini Jóhannesi Þórsyni

að hann vill ekki láta kvemfólki
ná embætti, og mig hefur síst komið
til hugar að hann vilði samþykkja
login nr. 27 sem gefin voru út 1886
sem réttarbot þess kvemfólks, allra
síst þess grænna þú mig virdist
hva blátt áfram á þess landi, og það
get þú samt mínunum kosa vini Jóh. að
ef eitthvað af kvemfólki voru laði
er mikil að það geti tekið embætti
þú myndi það ekki þurfa að sjá í
gegnunum gler augu allra ómenntu
kardmannanna hvort það er heppi-
legt eða ekki heppilegt þess sig að
opna embættis skýlumni; þú álit enga
hættu á að þess gengin út í það ef þú
þinnu að þess getu ekki gengi emb-
ættinu ómögulega, þú þú álit að
kvemfólki þú ergeri í þess þess kard-

mamma í því að vera skyldurkidd
og gegna trúlyga þeim störfum sem þú
hefir á hendu.

Þú ætti að vera orkus karlmenn um
mikið áhyggumál að efla og styrja kvæm-
þjótina til frelsis og framfaru, af því
mundi eflast leida mikið gott þvúi þjót
þjelagid yfir höfuð.

Níður með mismun á réttindum
karla og kvenna. Lífi jafnrétti og
gildis þjelagostafur milli karla og
kvenna.

Þórláfur Jónsson

Kvæði

15. Desember 1898.

1. Gledileg jól!

gudsorða blíkandi alokera sál!
lífi oss sí og e lífsins á braut;

lífri oss, dróttinn, í sírhvorri þraut;
gledileg jól!

2. Gledileg jól!

gefur oss, dróttinn, und Norðanheims
skammleysis náttmyrknið skelfir ei ^{þvól;}
skín oss í gegnum þúð viddarljós bjart. ^{svant}
Gledileg jól!

3. Gledileg jól!

sungid mun vera við eðlkonungs stól.
Hljóman þar eilífleg kósurna djúð;
af himnrostum tungum en gudi þökk ^{skýnd.}
Gledileg jól!

P. B.

— Hófundur þessa kvædis, en bedinn
velvindingan á því, að þú hefurs
legid af lengri oritad upp í bláid.

Þvótþvótinn.
H

Til
lífmanna.

Mér hefur komið til hugans að
spyrja ykkur lífmanna, eimans
spurningar og er hún sú: Hver
sé andsamari sáudekeppnan eða
keppin? Það eru skiptan skadunar
manna hvar sé andsamari. Og hefi
heyrð ýmsa dæma þau um, en aldrei
getað komið að þui rétta og vanni
þui skilyrt, að þið, heidrudu góðu
lífmenn! veldu gjöra svo vel, og
gefa lesendum „Viljans“, allan
þan nákvæmasta upplýsingar,
sem veyslan hefur gefid ykkur
í þá átt. Og þessi mitt leyti
get þei með gefid álit mitt á
þui, sem verður þá mjög svo
áncikvamt, þas eð og hefi engar

veyslu þessir mér og hefi þui
ekki á veinum að byggja og
er þui ekki við góðu að
heist, þegar undir stöðuna
vartan. En min skaden
er jafnan sú, að sáud-
skennan sé andsamari emu
þessir, og álit sé þui að sé
heppilegra þessir bendur
að þas ekki þessir mang-
ar þess og tinnir geta fram-
fleitt, heldur fleiri eða þessi
er, eftir þui sem tinnir gefa
af sér, þá þas að veis sjálf-
vegt sé nákvæm komið undir
landgæðum þandanna.

Hællur á Vegamótum.

Donin min.

Donin blíða lífgar líf,
lyndis þýðir blóma—
eftir bríðar harsa tíð
handur skryðist blóma! —

Oft er stríð og hagl og hrúð,
en hregg um síðir blínar.
O, þú fríða, fagra tíð!
þannir þýðir mínar.

Baldvin Bergvinsson.

Árvörum!

Áin síðustu bl. "Viljans", voru
ad halla álesandi, þá þau komu
ein forðinni, þýðir áhræminslum;
slíkt má ekki eiga sér stað, þennu
lesendum! Ritstj.

Ritstjóri: Baldvin Bergvinsson.

